

ідентичності особливо важливим є розвиток інформаційної культури майбутніх соціальних працівників, що сприятиме стабільності та гармонізації суспільних процесів в Україні.

Список використаних джерел:

1. Андрос О. М. Медіація як інструмент соціальної роботи: міжнародний досвід та українські перспективи / О. М. Андрос // Соціальна робота в Україні: теорія і практика. – 2019. – № 1(32). – С. 45–52.
2. Бех В. П. Інформаційна культура як складова професійної компетентності соціального працівника / В. П. Бех, Л. М. Клименко // Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Серія: Соціальні комунікації. – 2020. – Т. 4, № 2. – С. 56–64.
3. Конвенція про мирне врегулювання міжнародних суперечок (Гаазька конвенція) від 18 жовтня 1907 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_61.
4. Лук'янець Т. І. Полікультурність і соціальна робота: виклики ХХІ століття / Т. І. Лук'янець // Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Соціальна робота. – 2021. – Вип. 10. – С. 71–79.

Вікторія Доній,

к. філолог .наук

Національний університет кораблебудування
імені адмірала Макарова

ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ЗАСОБАМИ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ

Глобалізація стирає кордони між країнами та культурами, а тому питання національної ідентичності набуває особливої актуальності. Соціальні мережі, як один із найпотужніших засобів комунікації та інформації, відіграють важливу роль у формуванні та трансформації національної ідентичності. Вони надають можливість людям з різних куточків світу спілкуватися, обмінюватися думками та ідеями, а також брати участь у створенні та поширенні культурного контенту. Нині соціальні мережі стали не лише засобом комунікації, а й потужним інструментом впливу на суспільство. Вони відіграють важливу роль у формуванні світогляду, громадської думки та національної

ідентичності. Завдяки цифровим платформам мільйони людей мають можливість поширювати культурні цінності, підтримувати рідну мову, розвивати історичну пам'ять та консолідувати суспільство навколо національних ідей.

Національна ідентичність – це усвідомлення людиною своєї приналежності до певної нації, спільність історії, культури, традицій, мови та національних цінностей.

«Специфіка національної ідентичності полягає в тому, що в ній проявляються не тільки зовнішні (соціальні), а й внутрішні (психологічні) риси. Ідентичність кожної національної спільноти можна репрезентувати, насамперед, як її колективну самосвідомість, самовизначення, самовироблення власного образу і змісту самосвідомості, а не як ззовні сконструйований образ "національного характеру"» [1] – зазначає науковець М. Козловець.

Соціальні мережі можуть слугувати платформою для збереження та поширення культурних цінностей, історичної пам'яті, мови та традицій. За допомогою соціальних мереж люди можуть ділитися своїми культурними надбаннями, організовувати онлайн-заходи, присвячені національним святкам та традиціям, а також створювати спільноти за інтересами, об'єднані національною ідентичністю.

Крім того, соціальні мережі можуть бути використані для формування позитивного іміджу країни на міжнародній арені. Засобами соціальних мереж шириться інформація про культурні досягнення країни, її історію та традиції, а також про сучасні тенденції розвитку.

Соціальні платформи Facebook, Instagram, TikTok та YouTube, дозволяють популяризувати національну культуру шляхом створення контенту, що відображає традиції, звичаї, фольклор, кухню та музику. До прикладу, українські блогери та культурні проєкти, такі як Ukraïner, активно використовують YouTube і Facebook для поширення документальних фільмів про різні регіони України, звичаї та традиції.

Мова – головний елемент національної самоідентифікації, що об'єднує людей та передає культурну спадщину. Завдяки соцмережам люди можуть навчатися рідної мови, спілкуватися нею та підтримувати

її використання в повсякденному житті. В Україні популярність здобули TikTok-канали та Instagram-блоги, що навчають української мови та спростовують міфи про її складність. Сторінки на кшталт «Мова – ДНК нації» поширюють контент, що заохочує людей переходити на українську, особливо така тенденція спостерігається після повномасштабного вторгнення.

Через соціальні мережі маємо можливість відновлювати історичну справедливість та протидіяти фальсифікації історії. Створено багато проєктів, що популяризують маловідомі сторінки української історії, розповідають про визвольну боротьбу та поширюють архівні матеріали через Instagram і Twitter.

Варто зазначити, що використання соцмереж має як позитивні та негативні наслідки для формування національної ідентичності. Соціальні мережі можуть сприяти зміцненню національної свідомості та консолідації суспільства; слугувати платформою для поширення культурних цінностей та традицій; формувати позитивний імідж країни на міжнародній арені; сприяти розвитку міжкультурного діалогу та обміну ідеями.

Проте, соціальні мережі можуть призводити до поляризації суспільства та загострення конфліктів на національному ґрунті. Часто саме соціальні майданчики використовуються для поширення дезінформації та пропаганди, що може негативно вплинути на формування національної ідентичності. Існує великий ризик маніпулювання свідомістю людей та нав'язування їм певних ідеологій. Надмірне захоплення соціальними мережами може призвести до втрати культурної ідентичності та відриву від національних традицій. Ще однією загрозою стає глобалізація та втрата самобутності, адже міжнародний контент витісняє локальну культуру, що може розмивати національну ідентичність.

Соціальні мережі стали потужним інструментом для формування та зміцнення національної ідентичності. Вони допомагають популяризувати мову, культуру, історію, об'єднувати суспільство та мобілізувати його в критичні моменти. Водночас соцмережі несуть ризики, такі як маніпуляції, дезінформація та вплив глобалізації.

Для збереження та розвитку національної ідентичності в цифровому світі необхідно створювати якісний національний контент, розвивати цифрову грамотність та активно використовувати соцмережі як інструмент культурної дипломатії.

Список використаних джерел:

1. Козловець М. Національна ідентичність як соціокультурний феномен. *Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка*, 2011. Вип. 60. С. 3-11. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VZhDU_2011_60_3
2. Гоян І., Данилова Т. Вплив соціальних мереж на психологічне функціонування особистості: до постановки проблеми. *Науковий журнал «Гуманітарні студії: педагогіка, психологія, філософія»*. 2021. Том 12, № 4. С. 118–124.
3. Якущенко Ю., Глущенко К. Соціальні мережі як провідний вид віртуального спілкування. *Соціально-гуманітарні аспекти розвитку сучасного суспільства* : матеріали ІХ Всеукраїнської наукової конференції студентів, аспірантів, викладачів та співробітників. Суми : Сумський державний університет, 2021. С. 413–417.

Марія Загорулько,

к.філос.н., викладач-методист

Комунальний заклад «Чернігівський базовий

фаховий медичний коледж»

Чернігівської обласної ради

ВИВЧЕННЯ ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОГО ТА НАУКОВО-ОСВІТНЬОГО АСПЕКТІВ КИЄВО-ЧЕРНІГІВСЬКОГО КУЛЬТУРНОГО ОСЕРЕДКУ ДОБИ УКРАЇНСЬКОГО БАРОКО ЯК ВАГОМОЇ СКЛАДОВОЇ ФОРМУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ

У зв'язку із початком повномасштабного вторгнення РФ в Україну, яке сталося 24 лютого 2022 р., Україна знову опинилась в стані Руїни: війна, руйнування, руїни, загиблі, еміграція, роз'єднані сім'ї, поламани долі, скалічені життя... Громадяни України опинились перед викликом: як вижити, вистояти, як відстояти й зберегти свою